

Arrest

nr. 50 920 van 9 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE MAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn en woonachtig te zijn geweest in Yerevan. U bent gehuwd en heeft twee kinderen.

U verklaart dat u en uw gezin in Armenië werden geviseerd vanwege jullie steun aan het HHSH. U zelf bent reeds meer dan 10 jaar lid van het HHSH. In de jaren negentig bekleedde u enkele politieke functies. In de periode 1996-1999 was u assistent van de secretaris van het partijbureau van Arabcir. Bij de verkiezingen van 1996 was u daarnaast vice-voorzitter van de kiescommissie in het district Arabcir. Na 1999 bekleedde u geen positie meer bij de partij. Uw engagement bestond sindsdien uit het bijwonen van bijeenkomsten, het voeren van propaganda en het leveren van steun bij de verkiezingscampagne.

Vanwege uw engagement voor het HSH werd u jarenlang door de autoriteiten vervolgd. Van de vele conflicten die u kende met de politie herinnert u zich slechts drie concrete incidenten.

Op 13/01/1998 werd u door de stedelijke politie gearresteerd en enige tijd vastgehouden. Men drong er bij u op aan afstand te nemen van het HSH. Om dit kracht bij te zetten wou men u valselijk beschuldigen van wapenbezit.

In februari 2004 werd u opnieuw gearresteerd en gedurende twintig dagen vastgehouden. U werd hierbij op eenzelfde wijze bedreigd en mishandeld. Vanwege uw slechte fysieke toestand liet men u toen uiteindelijk gaan. Ten gevolge van deze mishandelingen zou zich later een tumor aan uw urineblaas ontwikkelen.

Op 01/03/2008 werd u tot slot opgepakt bij de betogingen naar aanleiding van de presidentsverkiezingen. Uw echtgenote A. L. (O.V. 6.394.691) en uw zoon K. As. (O.V. 6.394.696) waren tevens op de betoging aanwezig en werden tevens opgepakt. In de chaos raakten jullie echter gescheiden. U werd naar het politiekantoor van de wijk Kentron gebracht waar u tot 05/03/2008 werd vastgehouden. U kwam vrij nadat uw vriend Vachan losgeld had betaald.

Onmiddellijk na uw vrijlating werd u door Vachan naar Tbilisi gebracht. In Tbilisi stelde Vachan u voor aan Georgiërs die u hierna naar de Russische Federatie brachten. U werd naar een huis in Anapa, regio Krasnodar, gevoerd waar u kon onderduiken terwijl er documenten werden geregeld waarmee u uw reis kon verderzetten. U verliet het huis nagenoeg nooit. Kort na uw intrek in het huis vernam u dat twee personen in Anapa waren verschenen die op zoek waren naar u. Dit gaf aan dat u nog steeds gezocht werd.

Uiteindelijk zou u gedurende één jaar en vier maanden in dit huis verblijven. Na verloop hiervan werd duidelijk dat er geen reisdocumenten voor u geregeld konden worden en werd er besloten dat u met de vrachtwagen naar Europa zou reizen. Op 11/07/2009 verliet u Anapa. U werd naar een onbekende plaats gebracht waar u in een vrachtwagen werd gezet. Deze vrachtwagen bracht u naar België, waar uw echtgenote en kinderen reeds verbleven. Zij hadden in Armenië zelf problemen gekend. U gaf aan dat na uw zoon invalide was maar dat hij zijn invalidenstatuut verloor vanwege zijn banden met het HSH. Op 14/07/2007 arriveerde u in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u, wat uw identiteit betreft, een vervallen paspoort voor. U verklaarde dat de Armeense autoriteiten het paspoort weigerden te vervangen nadat dit in 2006 was vervallen. U gaat ervan uit dat dit te wijten is aan uw steun –en die van uw gezin- aan het HSH. Naast het vervallen paspoort legde u uw geboorteakte, uw huwelijksakte, uw militair boekje, uw rijbewijs, een pensioensbewijs en twee diploma's voor. Verder bracht u nog verscheidene medische attesten aan betreffende uw behandeling in Armenië voor kanker, diabetes, en lypodistrofie. Uw vrouw legde uw lidkaart van het HSH, uw attest als lid van de kiescommissie, uw toegangsbewijs, uw toegangkaart tot een partijvergadering. Zij legde daarnaast twee dvd's, een artikel uit de krant Ararat en attesten en brieven in verband met de invaliditeit van uw zoon voor.

B. Motivering

Er werd vastgesteld dat zowel u als uw echtgenote A. L. (O.V. 6.394.691) en uw zoon K. As. (O.V. 6.394.696) problemen aanhalen met de Armeense autoriteiten omwille van jullie politieke activiteiten voor het HSH. Op basis van jullie opeenvolgende verklaringen dient te worden gesteld dat aan deze problemen weinig geloof kan gehecht worden.

Wat uw verklaringen betreft werd vooraleerst geconstateerd dat zij bepaalde informatie missen, waarvan kan verwacht worden dat deze gekend is. Zo werd vastgesteld dat u bij benadering niet kon aangeven hoe vaak u werd gearresteerd door de autoriteiten. U verklaarde dat u veelvuldig werd aangehouden en dat het aantal incidenten met de politie misschien 10 of misschien 100 bedroeg. U verklaarde dat u door geheugenproblemen niet alle incidenten meer kan herinneren. Slechts drie ervan zouden u zijn bijgebleven: de arrestaties van 13/01/1998, februari 2004 en 01/03/2008 (CGVS p.11-12).

Deze bewering, als zou u uw vervolgingsfeiten slechts verkort kunnen weergeven, is echter niet aannemelijk. Zo blijkt uit uw dossier niet, bij wijze van een recent medisch verslag, dat u aan ernstige geheugenproblemen lijdt. Aldus zijn deze niet aangetoond en is in die zin geen verantwoording geleverd voor uw gebrek aan informatie over uw vervolging. Daarnaast beweerden uw vrouw en uw zoon, tijdens hun respectievelijk gehoor, dat u kort voor uw arrestatie op 01/03/2008, en uw vertrek uit het land, nog gearresteerd werd. Uw echtgenote en uw zoon gaven hieromtrent tegenstrijdige verklaringen. Zo verklaarde uw vrouw dat u twee maanden voorafgaand aan 01/03/2008 nog gearresteerd werd. Met andere woorden, rond de jaarwisseling 2007-2008. Zij gaf aan dat dit uw laatste arrestatie was voor 01/03/2008 (CGVS p.12). Uw zoon beweerde dan weer dat u vanaf het begin van 2008 tot aan de presidentsverkiezingen (februari 2008) 6 of 7 of 10 keer gearresteerd werd (CGVS K. As. p.8). Deze tegenstrijdigheid over het aantal recente arrestaties tast de geloofwaardigheid van uw problemen aan. Los hiervan kan wat u betreft gesteld worden dat het niet aannemelijk is dat u van slechts drie incidenten, waarvan twee reeds jaren terug, de omstandigheden kan schetsen en over andere arrestaties, die plaatsvonden kort voor uw vertrek uit Armenië zich niets meer herinnert.

Wat de drie arrestaties betreft waarvan u zeker beweerde te zijn, wordt daarenboven opgemerkt dat de eerste op 13/01/1998 plaatsvond toen het HHSH in Armenië nog aan de macht was. Uw bewering dat u die dag door de autoriteiten werd opgepakt vanwege uw banden met het HHSH wordt hierdoor ongeloofwaardig. U werd hiermee geconfronteerd en gaf hierop aan dat u zich mogelijk in jaar vergist had. U beweerde dat de arrestatie misschien in 1999 had plaatsgevonden (CGVS p.12).

Eenzelfde vaag- en onnauwkeurigheid werd vervolgens vastgesteld over uw bewering ooit beschoten te zijn vanuit een wagen. Zo kon u over dit incident niet zeggen wanneer het plaatsvond, door wie u werd beschoten en om welke reden dit gebeurde (CGVS p.15). Ook uw vrouw, die het feit gedurende haar gehoor vermeldde, bracht hier geen verheldering in (CGVS p.11). Welnu, ook wat dit betreft kan gesteld worden dat een dergelijk gebrek aan informatie over zulk een ernstig feit onaannemelijk is.

Ook de problemen die uw echtgenote en uw zoon omwille van uw politiek engagement - alsmede vanwege hun eigen inzet voor het HHSH- zouden hebben gekend zijn niet geloofwaardig. Wat uw echtgenote betreft werden daarbij verscheidene manifeste tegenstrijdigheden aangetroffen tussen haar opeenvolgende verklaringen.

Zo verklaarde zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal dat zij en haar vriendin Nara in Artashat door onbekenden werden ontvoerd toen zij er pamfletten aan het uitdelen waren. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde zij dat zij, voorafgaand aan de ontvoering, door de ontvoerders werden benaderd en bedreigd. Hierna zouden deze personen zijn weggegaan en een uur later zijn teruggekomen (vragenlijst CGVS). Bij het Commissariaat-generaal bleek zij hiervan geen weet meer te hebben. Zij beweerde dat er aan de ontvoering niets was voorafgegaan en dat zij met de ontvoerders niet eerder in contact was gekomen (CGVS p.15). Zij werd aldus erop gewezen dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verteld eerst in conflict te zijn gekomen met de ontvoerders en pas nadien te zijn ontvoerd. Zij ontkende dit en gaf aan dat zij deze personen ook nu niet zou herkennen. Dit antwoord is naast de kwestie en verklaart de tegenstrijdigheid niet.

Met betrekking tot dit incident werd een tweede tegenstrijdigheid vastgesteld. Over de nasleep van de ontvoering verklaarde uw echtgenote voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij en haar vriendin niet naar de politie gingen (vragenlijst CGVS). Voor het Commissariaat-generaal beweerde zij dan weer dat Nara naar aanleiding hiervan wel een klacht indiende bij de politie (CGVS p.13). Zij werd ook op deze tegenstrijdigheid gewezen en beweerde dat Nara enkel voor zichzelf naar de politie is gegaan (CGVS p.16). Hiermee is deze tegenstrijdigheid niet van de baan.

Een derde tegenstrijdigheid werd vastgesteld in verband met een ander incident in Etchmiadzin. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde uw vrouw dat zij samen met haar vriendin Nara in Etchmiadin pamfletten aan het uitdelen waren en op een bepaald moment in een wagen werden geduwd. Deze wagen zou hen naar een kerkhof hebben gebracht waar zij werden geslagen en bedreigd (CGVS vragenlijst). Voor het Commissariaat-generaal beweerde uw echtgenote anderzijds dat zij na een meeting in Etchmiadzin bij een oudere dame thuis werden uitgenodigd. Daar aangekomen zouden onbekende mannen het huis zijn binnengekomen. Ze zouden hen hebben bedreigd en dan zijn vertrokken (CGVS p.14, p.16). Met andere woorden deze verklaringen over het incident in Etchmiadzin zijn volkomen verschillend. Er kan hierbij worden uitgesloten dat het om twee verschillende incidenten zou handelen. Zo maakte uw echtgenote noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch bij het Commissariaat-generaal er melding van dat in deze stad twee incidenten hadden plaats gevonden. Bovendien werd haar op het Commissariaat-generaal na de opsomming van haar vervolgingsfeiten gevraagd of er zich nog andere voorvallen hadden plaatsgevonden. Zij verklaarde hierop zich dit niet te herinneren (CGVS p.14). Iets, wat gegeven de ernst van de voorvallen, niet aannemelijk is mocht er sprake zijn van twee verschillende incidenten. Er kan dus van worden uitgegaan dat het om slechts één incident gaat, waarvan twee verschillende versies werden geleverd. Uw echtgenote werd op het bestaan van deze versies gewezen maar gaf hier geen verduidelijking in.

Naast het relaas van uw echtgenote werd ook in de verklaringen van uw zoon een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld. Het relaas van uw zoon is hoofdzakelijk gebaseerd op een vrees naar het leger te worden gestuurd waar hij als dissident gedood zou worden. Uw zoon gaf aan dat in 2007 zijn statuut als invalide werd ingetrokken vanwege zijn band met de HHSH. Dit gebeurde toen hij de leeftijd had bereikt om voor de dienstplicht te worden opgeroepen. Uw zoon wees erop dat eerder aanhangers van het HHSH in het leger onder verdachte omstandigheden waren omgekomen (CGVS 08/02/2010 p.2).

Welnu, ter staving van deze vrees verwees uw zoon naar een artikel uit de krant Ararat waarin zijn vervolging zou zijn beschreven. Dit artikel bleek echter, bij nader inzien, zijn verklaringen te ontkrachten in plaats van te bevestigen. Het artikel stelt namelijk dat uw zoon door de overheid werd vrijgesteld van de legerdienst. Uw zoon werd hiermee geconfronteerd en bleef, in strijd met de inhoud van het artikel, volhouden dat hij voor de legerdienst zou worden opgeroepen (CGVS p.12). Een verklaring die hij, in het licht van het artikel, geenszins kon staven.

Ook deze tegenstrijdigheden wegen op de geloofwaardigheid van de problemen die u en uw gezin vanwege het HSH zouden gekend hebben.

U verklaarde tot slot dat u vanwege uw vervolging naar de Russische Federatie vluchtte. U beweerde dat u van 06/03/2008 tot 11/07/2009 in Rusland, op een onderduikadres in Anapa, verbleef en uiteindelijk van hieruit naar België reisde. U verklaarde dat de Armeense autoriteiten u op het spoor waren en er in Anapa, reeds twee maanden na uw aankomst, personen waren verschenen op zoek naar u. Welnu, op basis van informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt kan gesteld worden dat deze achtervolging door de Armeense autoriteiten op zich ongeloofwaardig is. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt namelijk dat, in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met uw profiel, met name dat van lid van de HSH, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dit maakt het onwaarschijnlijk dat de Armeense autoriteiten u, twee maanden na de gebeurtenissen van 1 maart 2008, zo ver buiten Armenië zouden zoeken.

Dit alles maakt dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw aangebrachte documenten zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. Uw verlopen paspoort, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, uw rijbewijs, uw militair boekje, uw diploma, uw pensioensbewijs, en de medische attesten aangaande uw behandeling voor kanker, diabetes, en lypodistrofie bieden geen informatie over de vervolging die u aanhaalde. Dit geldt eveneens voor de door uw vrouw aangebrachte dvd's, waarop informatie van algemene aard staat opgeslagen (zoals beelden van de betogingen in Yerevan), en het bewijs van de verkeerspolitie (dd.28/09/2000), waarin een onbepaald verzoek van u geweigerd wordt.

Uw lidkaart van het HSH, uw attest als lid van de kiescommissie, uw toegangsbewijs en uw toegangskaarten tot een partijvergadering wijzen op een betrokkenheid bij het HSH. Zij leveren echter geen informatie over een vervolging die hieruit zou voortkomen.

Daarnaast bracht uw echtgenote medische attesten en verscheidene brieven aan in verband met de invaliditeit van uw zoon. Uw echtgenote heeft in Armenië het verlies van het invalidenstatuut van uw zoon aangeklaagd bij verschillende overheidsinstanties. Welnu, deze klachtbrieven en de antwoorden hierop getuigen van het verlies van dit statuut en de betwisting hierover. Zij leveren echter geen bewijs dat het verlies te wijten is aan uw politiek engagement of dat van uw gezinsleden.

Het Human Rights Rapport "Democracy on Rocky Ground" dat door uw advocaat werd neergelegd, is daarbij reeds opgenomen in de appreciatie die het Commissariaat-generaal hieraan verbonden heeft, zoals hierboven reeds aangegeven.

Tot slot dient vermeld te worden dat aangezien uw vervolging als ongeloofwaardig werd beschouwd de mogelijkheid bestaat dat u uw paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde immers dat vanwege deze vervolging u vanaf 2006 geen paspoort meer kreeg uitgereikt (CGVS p.3).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker werpt op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn zoon of echtgenote niet van dien aard zijn dat zij de geloofwaardigheid kunnen aantasten. Hij stelt dat in de

bestreden beslissing een compleet verkeerde weergave van het verloop van het interview wordt gegeven. Hij verwijst dienaangaande naar de nota's van zijn raadsman. Aangaande het verwijt dat hij niet zou geweten hebben wanneer hij beschoten werd, wijst verzoeker erop dat deze vraag hem nooit werd gesteld en dat er dus van een foutieve feitenweergave wordt uitgegaan. Hij stelt ook nooit zijn geheugenproblemen te hebben aangehaald, noch ontwijkend te hebben geantwoord maar dat hem nooit verdere vragen werden gesteld dan over de drie incidenten. Voorts zijn de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk niet correct, nu blijkt dat er gewag gemaakt wordt van "*problemen die u en uw gezin vanwege het HHsh zouden gekend hebben*" terwijl de problemen uitgaan van de politie en de autoriteiten wegens de affiliatie van verzoeker bij deze partij. Verder wordt ten onrechte gemotiveerd dat het neergelegde krantenartikel de verklaringen inzake de dienstplicht van verzoekers zoon zou ontkrachten. Hoewel werd aangetoond dat bij hem een nier operatief verwijderd werd, en hij tweejaarlijks op controle moest, werd plots in 2007 beslist dat hij gezond was. Dit blijkt uit de neergelegde stukken en wordt door de commissaris-generaal niet betwist. In die tijd schrijft verzoeker allerlei instanties aan en wordt het artikel gepubliceerd die de absurditeit van de situatie aanklaagt: "*Gezond, maar vrijgesteld van legerdienst*". Deze gezondheidsverklaring is een eerste stap ter discriminatie van verzoekers zoon. Het is echter wereldvreemd te eisen dat verzoeker een attest van de Armeense overheid neerlegt, waaruit zou blijken dat zij druk uitoefent op verzoekers familie omwille van hun politieke voorkeur. Er kan immers geen enkele valabele reden zijn om iemand met één nier zijn invalidenstatuut te ontnemen.

2.1.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

2.1.2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.2.2.2. De bestreden beslissing is gesteund op de wezenlijke bevindingen van de commissaris-generaal dat er aan de aangehaalde problemen met de Armeense autoriteiten omwille van verzoekers politieke activiteiten voor het HHsh geen geloof kan gehecht worden nu blijkt dat verzoeker vage verklaringen aflegde en essentiële elementen, zoals het aantal arrestaties niet kan preciseren. Tevens zijn de verklaringen van zijn echtgenote en meerderjarige zoon, die samen met verzoeker een asielaanvraag ingediend hebben onderling tegenstrijdig. Ook is verzoekers voorgehouden vervolging door de Armeense autoriteiten op basis van bij het administratief dossier toegevoegde informatie niet actueel (Cedoca Subject Related Briefing: "*Armenie. Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan*", stuk 18 van het administratief dossier). Verzoeker betwist de in de bestreden beslissing weergegeven vaststellingen en argumenteert dat hem nooit gevraagd werd wanneer hij beschoten werd. Tevens volhardt verzoeker dat hij zijn geheugenproblemen tijdens het interview niet heeft aangehaald om te verantwoorden waarom hij zich niet alle incidenten kan herinneren. Deze argumentatie mist feitelijke grondslag. Uit een analyse van het gehoorverslag van 18 januari 2010 blijkt dat aan verzoeker wel degelijk – en dit zelfs tweemaal – de

vraag werd gesteld wanneer hij werd beschoten (stuk 5 gehoorverslag, p. 15). Tevens blijkt dat verzoeker zijn geheugenproblemen wel degelijk expliciet in deze context aanhaalt om te verantwoorden waarom hij zich niet alle incidenten kan herinneren (gehoorverslag, p. 13). Het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. De verwijzing naar de persoonlijke nota's van verzoekers advocaat zijn te dezen niet dienstig daar zij enerzijds moeilijk leesbaar zijn, en anderzijds niet diezelfde garanties inzake objectiviteit bieden.

Voorts beperkt verzoeker zich tot enkele veronderstellingen, zonder deze hard te maken. Het verwijt van verzoeker dat men onterecht geen verdere vragen over andere incidenten heeft gesteld, en hij zodoende de kans niet had om zijn problemen uitgebreid uiteen te zetten, is niet relevant. Op verzoeker rust immers een medewerkingsplicht die de verantwoordelijkheid omvat om zijn asielrelaas zo coherent, volledig en duidelijk mogelijk te vertellen en dit reeds van bij het eerste interview.

Voor zover verzoeker aanhaalt dat de commissaris-generaal verkeerdelijk stelt dat de ingeroepen vervolging uitgaat van de HHsh, dient te worden vastgesteld dat uit zowel de feitenweergave, alsook uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers voorgehouden vrees wel degelijk werd onderzocht als zijnde een vrees ten aanzien van de autoriteiten. Het citeren van een zinsnede uit de bestreden beslissing werpt hier geen ander licht op.

Aangaande de gezondheidsverklaring van verzoekers zoon, beperkt verzoeker zich tot blote beweringen, maar hij haalt geen enkel element aan waaruit kan worden afgeleid dat dit te wijten is aan verzoekers engagement of aan dat van zijn gezinsleden. Het gegeven dat verzoekers zoon gezond verklaard zou zijn, wijzigt niets aan de vaststelling dat hetzelfde artikel stelt dat zijn zoon door de overheid werd vrijgesteld van legerdienst. Verzoekers zoon bleef volhouden dat hij toch voor zijn legerdienst zou worden opgeroepen en verklaarde expliciet dat hij niet vrijgesteld is (gehoor K. As., p. 12). Het bewuste krantenartikel werd echter door hem neergelegd ter ondersteuning van zijn asielaanvraag ondanks het feit dat daarin vermeld staat dat hij werd vrijgesteld voor zijn legerdienst en dit in tegenstelling tot zijn eigen verklaringen. De vaststelling dat verzoeker aan de ene kant elementen uit het krantenartikel distilleert die zijn relaas kunnen bevestigen, maar dat hij tegelijk bepaalde elementen uit hetzelfde artikel in twijfel trekt, ondermijnt verder zijn geloofwaardigheid.

De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en dienen te worden gelezen als een geheel.

2.1.2.3.1. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, dient de verzoekende partij aan te tonen dat er in haren hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat haar vrees actueel is hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.1.2.3.2. De huidige situatie in Armenië is van dien aard dat personen met verzoekers voorgehouden profiel geen vervolging dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (Cedoca Subject Related Briefing van 9 oktober 2009: "*Armenië, Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan*", stuk 18 van het administratief dossier) waaruit blijkt dat personen die in het kader van de verkiezingen van 19 februari 2008 werden gearresteerd inmiddels - behoudens welbepaalde uitzonderingen - werden vrijgelaten. Voorts blijkt uit deze informatie dat sinds het aantreden van president Sargsyan de autoriteiten niet meer geneigd zijn om mensen om politieke redenen aan te houden. Sindsdien hebben diverse politieke acties van de oppositie plaatsgevonden zoals petitie en een herdenkingsmeeting, en werd een amnestiewet door het parlement aangenomen in juni 2009. Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met verzoekers voorgehouden profiel, i.e. gewoon lid van een oppositiepartij - dus zonder leidinggevende functie - geen risico lopen op enige vorm van vervolging.

De Raad stelt vast dat verzoeker voormelde informatie, die door hem gekend is en waarop de commissaris-generaal zich gesteund heeft, niet weerlegt. In zijn hoofd kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden aangenomen.

2.2.1. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM en van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet alsook van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991. Hij stelt de Armeense politie vaak optreedt in overtreding met artikel 3 EVRM. Hij verwijst dienaangaande naar volgende rapporten:

- Report to the Armenian Government on the visit to Armenia carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or degrading Treatment or Punishment (CPT) from 2 to 21 April 2006, 13/12/2007;
- Report to the Armenian Government on the visit to Armenia carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or degrading Treatment or Punishment (CPT) from 15 to 17 March 2008, 19/3/2010;
- "Armenia after the election", 16 april 2008, www.hrw.org;
- Amnesty International Report 2009: Armenia, <http://thereport.amnesty.org/en/regions/europe-central-asia/Armenia>;
- Radio Free Europe/Radio Liberty, Armenian police drop charges against opposition activists, 2 Februari 2010, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4b87907d5.html>;
- Radio Free Europe/Radio Liberty, Armenian opposition journalist jailed over postelection protests, 19 January 2010, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4b59adbb23.html>;
- Radio Free Europe/Radio Liberty, Rights watchdog says Armenia on verge of 'not free', 14 January 2010, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4b59adb8c.html>;
- Radio Free Europe/Radio Liberty, Armenian opposition activists attacked while campaigning, 29 December 2009, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4b4456da71.html> ;
- Institute for War and Peace Reporting, Fear of Police Curbs Armenian Dissent, 29 October 2009, CR5 No. 517, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4af7de55le.html>;
- Radio Free Europe/Radio Liberty, Armenian police curb travel to Yerevan ahead of rally, 22 September 2009, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4ac078bfc.html> ;
- International federation for Human Rights, Rights to a fair trial in the Republic of Armenia: Preliminary conclusions from the observation of the trials ensuing from the March 2008 wave of arrests and from recent changes introduced in Armenian legislation, 25 June 2009, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a44dcb12.html>;
- Committee to Protect Journalists, Armenian online editor beaten, hospitalized, 30 April 2009, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a1d5d6e28.html>;
- Committee to Protect Journalists, Attacks on the Press in 2008 - Armenia, 10 February 2009, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4992c4a037.html>;
- Radio Free Europe/Radio Liberty, Armenian government denies opposition a conference venue, 16 December 2008, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/494a2380c.html>;
- Reporters Without Borders, Journalists physically attacked during election campaign, 21 February 2008, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/47bea85014.html>;

Tevens verwijst verzoeker naar de zinsnede uit de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat personen met verzoekers profiel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten. Hij stelt dat het geheel van deze documenten aantoont dat er systematisch druk wordt uitgeoefend op de oppositie.

2.2.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofd van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

2.2.3. Verzoeker steunt zijn vraag voor subsidiaire bescherming volledig op zijn asielrelaas. Uit wat voorafgaat, blijkt dat dit relaas ongeloofwaardig is. Verzoeker verwijst naar een zinsnede uit de bestreden beslissing en naar tal van rapporten en internetartikelen waarin op algemene wijze wantoestanden worden aangeklaagd die zich op mensenrechtelijk vlak voordoen in Armenië of waarin specifieke feiten, zoals geweld tegen journalisten, aan de kaak worden gesteld. Het geheel van deze bronnen en verwijzingen werpt geen ander licht op de eindconclusie van de bij het administratief dossier toegevoegde Cedoca-informatie. Een algemene wantoestand volstaat niet. Verzoeker moet in concreto

aantonen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas en bij gebrek aan andere elementen faalt hij hierin.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER